

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **V. M.,**
nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem:

zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
sídlem Kovářská 939/4, Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. OAM-18/ZA-ZA11-ZA16-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018 č.j. OAM-18/ZA-ZA11-ZA16-2018, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobkyně, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil dostatečně stav věci a nezohlednil konkrétní okolnosti daného případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Porušen byl dle žalobkyně dále § 25 zákona o azylu, neboť zde nebyly důvody pro zastavení řízení, § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky dle § 12 zákona o azylu, § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyni hrozí nebezpečí vážné újmy, pokud by se do vlasti vrátila a konečně § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, které neměly být aplikovány, protože žalobkyně uvedla nové relevantní skutečnosti. V doplnění žaloby žalobkyně doplnila výčet namítaných porušení o § 2 odst. 1 správního řádu, protože žalovaný podle ní nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 14 zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel při řízení ke všemu, co vyšlo najevo, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl potřebné důkazy, § 68 odst. 3 správního řádu, protože žalovaný dostatečně nezdůvodnil své úvahy, kterými posuzoval podklady, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobkyně v ČR realizuje svůj soukromý a rodinný život a § 11a odst. 3 zákona o azylu, řízení nemělo být podle žalobkyně zastaveno. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné.
3. Žalobkyně dále namítá, že se domnívá, že v jejím případě zde existují důvody zvláštního zřetele hodné a měl jí být udělen azyl z humanitárních důvodů, přičemž tuto možnost žalovaný podle ní dostatečně nezohlednil. Akcentuje rovněž porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakládá respekt k soukromému a rodinnému životu, přičemž vycestování žalobkyně by znamenalo porušení mezinárodních závazků ČR. Žalobkyně poukazuje na to, že v ČR žije od roku 2004 a je zde plně integrována. Našla si zde nový domov a neumí si představit návrat na Ukrajinu.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, skutkový stav byl zjištěn dostatečně, žalovaný si opatřil potřebné podklady a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla. Jako důvod podání první žádosti žalobkyně uváděla skutečnost, že jí nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt, na Ukrajině nemá zázemí a chtěla proto pobyt legalizovat cestou žádosti o mezinárodní ochranu. Zároveň uváděla obavy z ozbrojeného konfliktu v zemi. Důvodem druhé žádosti byla opětovně snaha o získání dlouhodobého pobytu s tím, že na Ukrajině nikoho nemá a v ČR je integrována. Žalovaný je názoru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný podotkl, že k zásahu do rodinného života žalobkyně nikterak nepřiměřeně nedojde, neboť žalobkyně může svůj rodinný život realizovat i nadále v zemi původu, kde, jak uvedla, žije její syn.
5. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. Žalobkyně podala dne 7. 1. 2018 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod podání žádosti žalobkyně uvedla, že v ČR jí nebylo prodlouženo povolení k pobytu, je zde však zvyklá a na Ukrajinu se nechce vrátit, protože tam nemá nikoho kromě syna. Žalobkyně je rozvedená, zdravá, pravoslavná křesťanka a nikdy nebyla politicky aktivní. Do protokolu o seznámení s podklady žalobkyně dne 11. 1. 2018 uvedla, že se k podkladům vyjádřit nechce, doplnila, že v ČR od roku 2004 podnikala, o pobytové oprávnění přišla nedopatřením z důvodu nedoplatku na sociálním pojištění.
7. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 17. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že žádá z důvodu, že na

Ukrajíně nemá žádné zázemí, a tedy kam se vrátit, v ČR je integrovaná, zamítli jí však dlouhodobý pobyt. Je rozvedená, v ČR žije již tři roky s přítelem, který též z Ukrajiny, ve společné domácnosti, má zde spoustu známých. Na Ukrajině má syna, jinak nikoho, rodiče již zemřeli.

8. Žalobkyni rozhodnutím ze dne 9. 5. 2017, č. j. OAM-40/ZA-ZA11-VL16-2017 žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že sama žalobkyně sdělila, že důvodem podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu v ČR, což nelze považovat za azylově relevantní skutečnost. Zabýval se bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že k ozbrojenému konfliktu dochází výhradně v části východní Ukrajiny, žalobkyně pochází z města X z Chersonské oblasti, která leží na jihu země a je plně pod kontrolou proevropsky orientované vlády, nelze ani očekávat, že by se konflikt měl šířit do dalších oblastí země. Žalovaný žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Taktéž neshledal ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, pokud se týká vycestování žalobkyně v souvislosti s možným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, neboť na Ukrajině žije její syn a bývalý manžel. Žalobkyně žije s přítelem, který je z Ukrajiny, to však rovněž není důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu ke zdejšímu soudu, ten ji však rozhodnutím ze dne 1. 11. 2017 č.j. 1 Az 49/2017-32 zamítl, proti tomu podala žalobkyně kasační stížnost, která však byla Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 6. 12. 2017 č.j. 9 Azs 407/2017-18 odmítnuta.
9. Dne 11. 1. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný porovnal důvody uvedené žalobkyní v prvním a druhém řízení a konstatoval, že v původní žádosti uvedla žalobkyně naprosto totožné důvody jako v žádosti nyní přezkoumávané, tedy nevůli vrátit se na Ukrajinu, kde nemá žádné zázemí a snahu o legalizaci pobytu v ČR. Žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by byla nová a na základě které by bylo možné opětovně posoudit možné udělení mezinárodní ochrany.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož neshledal pro nařízení jednání důvod. Žalobkyně ani žalovaný se v zákonné lhůtě nevyjádřili, tím byl jejich souhlas s takovým postupem presumován.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“*
14. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být*

vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
17. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficity a neshledal ani tvrzenou nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu žalobkyně, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která uvedla žalobkyně. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.
18. Jádrem námitek žalobkyně je její nesouhlas s tím, že její opakovanou žádost žalovaný posoudil jako nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení proto zastavil. Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasí, neboť podle ní tím žalovaný porušil uvedená ustanovení zákona o azylu. Důvody pro takový postup zde podle ní nebyly, neboť splňuje podmínky dle § 12 a § 14 zákona o azylu a hrozí jí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně trvá na tom, že uvedla nové relevantní skutečnosti.
19. Soud úvodem konstatuje, že institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.*“
20. Aby tedy mohla být žádost žalobkyně meritorně posouzena, bylo třeba, aby, žalobkyně uvedla nebo aby se v jejím případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, na základě kterých se lze domnívat, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
21. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
22. Žalobkyně namítá, že relevantní nové skutečnosti uvedla, toto tvrzení však nijak nekonkretizuje a soud proto vyšel z odůvodnění její žádosti, která je součástí spisu. Žalobkyně svou druhou žádost odůvodnila zcela shodně jako žádost předchozí tak, že důvodem jejího podání je neochota vrátit se na Ukrajinu, neboť tam nemá žádné zázemí kromě syna, nehovoří ukrajinsky, pouze rusky, v ČR je oproti tomu plně integrována. Opakovaně též shodně uvedla, že v minulosti disponovala platným pobytovým oprávněním, o které přišla z důvodu nedoplatku na sociálním pojištění. Pobyt jí následně nebyl prodloužen. Důvody žalobkyně

jsou tedy opětovně tytéž a poukazují na její snahu zajistit si v ČR pobytové oprávnění, jelikož byla neúspěšná se svou žádostí o prodloužení pobytu. Všechny uvedené skutečnosti byly tedy žalobkyni nepochybně známy již v předchozím řízení a byly meritorně posouzeny včetně soudního přezkumu. Integrace žalobkyně v ČR, kterou zmiňovala jako zásadní důvod pro setrvání v ČR, nebyla v řízení o předchozí žádosti shledána důvodem hodným zvláštního zřetele, pro který by žalobkyni mohl být udělen azyl z humanitárních důvodů. Stejně tomu je i v případě rodinných vazeb, kdy žalobkyně navíc k těmto vazbám uvedla, že její syn žije na Ukrajině. V původní žádosti zmínila přítele, který je rovněž z Ukrajiny, jiné vazby v ČR v tomto směru nemá. Žalobkyni nic nebrání, aby se vrátila do země původu a realizovala nadále svůj rodinný život tam. Doba pobytu na území bez dalšího nezakládá azylově relevantní skutečnost, pokud by tomu tak bylo, byla by závažně narušena pobytová politika státu pobytu cizince.

23. Žádná z žalobkyní uvedených skutečností tedy nesplňuje ani první podmínku požadovanou zákonem. Žádná rovněž nenasvědčuje tomu, že by žalobkyně měla být ve vlasti pronásledována nebo že by jí mohla hrozit závažný újma. Soud odkazuje na předchozí rozsudek zdejšího soudu č.j. 1 Az 49/2017 – 32. Lze uzavřít, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud její žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřipustnou, meritorně se jí nezabýval. Námitky ohledně toho, že žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu jsou proto nedůvodné.
24. Pokud žalobkyně uvádí, že se domnívá, že jí měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, pak bylo třeba, aby takovou skutečnost namítala v řízení o první žádosti. Je třeba odmítnout námitku porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, ke kterému by mělo dojít vycestováním žalobkyně. Posouzením možnosti udělit žalobkyni humanitární azyl se žalovaný i soud již zabýval v předchozím řízení v rámci meritorního přezkumu žádosti.
25. Soud pro úplnost uvádí, že nebyla zjištěna ani žádná skutečnost, na základě které by se bylo možné domnívat, že v zemi původu žalobkyně došlo k takové podstatné změně, která by odůvodňovala udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi původu žalobkyně důkladně již v řízení o první žádosti. Vycházel z aktuálních podkladů v době této žádosti, které uvedl na straně tři rozhodnutí ze dne 9. 5. 2017. Žalovaný konstatoval, že si samozřejmě je vědom, že na východě země, v Doněcké a Luhanské oblasti, vojenský konflikt stále probíhá, jelikož ovšem žalobkyně pochází z Chersonské oblasti, která je pod kontrolou proevropsky orientované vlády, není důvod se domnívat, že by jí mělo ve vlasti hrozit nebezpečí. Ozbrojený konflikt žalovaný označil za stabilní, a nic nenasvědčuje tomu, že by se měl šířit i do dalších oblastí země. Pro posouzení případných změn si žalovaný obstaral v řízení o opakované žádosti podklady nové, přičemž nedošel k závěru, že by na Ukrajině došlo k zásadním změnám, které by mohly mít vliv na posouzení přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu.
26. Je též třeba poukázat na skutečnost, že o první žádosti žalobkyně bylo rozhodováno v roce 2017, kdy kasační stížnost byla odmítnuta v prosinci 2017, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v lednu 2018. Mezi oběma žádostmi žalobkyně tedy uběhl velmi krátký časový úsek a otázky bezpečnostní a politické situace v zemi byly zkoumány v roce 2017, tedy pouze krátce před vydáním nynějšího rozhodnutí. Žalovaný proto správně posoudil, že v zemi původu žalobkyně nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly opodstatnit udělení mezinárodní ochrany.
27. Z jednání žalobkyně je zjevná její snaha o opětovnou legalizaci pobytu v ČR, aby zde mohla i nadále žít. Pokud má však žalobkyně v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat

nikoli cestou žádostí o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“

28. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 10. 3. 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce